

K

KULTUR
& NÖJE

06-7848293
kultur@vasabladet.fi

Monologen "Hundliv" handlar om Eva, spelad av Carola Sarén. Hon firar sin födelsedag tillsammans med hunden Donna och börjar fundera på sitt liv, ett liv som ser ganska annorlunda ut än de drömmar hon en gång hade.

FOTO: FRANK A. UNGER

Carola Sarén levandegör ensamhet i tvåsamheten

RECENSION. "Varför skulle sex vara så mycket mer intressant än något annat i livet, som till exempel ... hund?" Den frågan ställer Eva, tolkad av Carola Sarén, i monologen "Hundliv".

TEATER

"Hundliv"

Av: Sara Kadefors.
Regi: Ann-Luise Bertell.
Scenografi och kostym: Erik Salvesen.
På scenen: Carola Sarén och dvärgschnauzern Donna.
Wasa Teater, genrep 13.11.2020.
Spelas på stora scenen och på turné.

Skådespelaren Carola Sarén har skapat sig ett namn som Wasa Teaters komedienne, men har också gjort många dramatiska roller.

Under årens lopp har hon dessutom presenterat en rad minnesvärda monologer, bland dem "Shirley Valentine", "Scendrag med Sarén" och "Oscar och den rosa tanten".

När det nu åter är dags för en monolog står Sarén ändå inte helt ensam på scenen, hennes hund Donna är också med.

När dvärgschnauzern Donna gör entré på genrepet av "Hundliv" visar hon tydligt att hon gärna hade hälsat lite närmare på publiken i salongen. Efter att ha fått ett tuggben av matte är hon sysselsatt med att lugnt gnaga på det under största delen av den timslånga föreställningen.

"Hundliv" handlar om Eva, en kvinna i medelåldern, och utspelar sig på hennes födelsedag. Dagen

firar hon med en promenad till hamnen tillsammans med sin hund. Sittande på en bänk ser Eva gång på gång hoppfullt ut över vattnet som om hon väntar på någon.

Småningom börjar historier och minnen tränga sig på, minnen från ett liv som ser ganska annorlunda ut än de drömmar Eva en gång hade.

Vi känner säkert alla en Eva, en kvinna som ständigt lever på andras villkor, som sätter sig själv i sista rummet och är lojal mot alla utom sig själv.

Eva upplever att hon hela tiden måste lyssna på sina kollegers berättelser om deras fantastiska sexliv och enastående barns bedrifter.

För henne känns hunden viktigare än sex, och några egna barn vill hon inte ha. Inte maken Anders heller, vad det verkar. Han ägnar sig helst åt sin segelbåt.

"Hur gör man för att få vänner? Kanske var det dumt att sluta i kören?", funderar Eva.

Men å andra sidan har ju Anders sagt att det var en dålig kör, att sången inte lät bra. Och Eva ägnar mycket tid åt att rätta sig efter Anders och hur han vill att tillvaron ska se ut. Detta trots att han ofta gör henne besviken, till exempel genom

att skratta på fel sätt åt sådant som Eva berättar.

Grundtematiken i den här föreställningen är ensamhet i tvåsamhet. Längtan efter att få älska och känna sig älskad, uppleva att man ingår i ett sammanhang.

Carola Sarén använder sig av små medel för att gestalta smärtan och humorn i Evas berättelse. Hon gör det bästa möjliga av materialet, men det kan inte hjälpas att helheten ibland ändå känns lite platt. På så sätt stämmer texten överens med Evas liv överlag.

Frågan "vem är jag egentligen?" går som en röd tråd genom monologen. Eva kommer visserligen på svaret under sina funderingar, men i samma stund är föreställningen slut. Det känns faktiskt som om säcken knyts ihop lite väl abrupt.

Scenografin i "Hundliv" är av det avskalade slaget: en bänk, en skräpkorg, en gatlykta. Allt mot en fond bestående av en projicerad film från Tiklasparken där man ser folk cykla och vandra i bakgrunden. Det fungerar mycket bra.

Lisbeth Rosenback

lisbeth.rosenback@vasabladet.fi
06-7848 290

Eva (Carola Sarén) ser gång på gång hoppfullt ut över vattnet som om hon väntar på någon. FOTO: FRANK A. UNGER